

Veel coaches die ik ken zijn solisten. Vaak heel aardige solisten – die graag met mensen werken uiteraard – maar buitengewoon gehecht aan hun autonomie, zelfstandigheid, onafhankelijkheid en professionele vrijheid. Eenmaal bevrijd van het juk van een organisatie – want daar komen ze vaak uit voort – zijn ze zo opgelucht door Het Nieuwe Werken in de Eigen Praktijk dat ze voorgoed ongeschikt zijn geworden voor het werken binnen bureaucratische structuren en systemen. Hierdoor gaan ze verder collega-loos door het leven. Tijdens de economische piek volledig aan het werk, maar nu in het economische dal vaak op zoek naar cliënten.

Dat valt niet mee gegeven het grote aantal coaches dat zich op een vrij onoverzichtelijke markt beweegt. Toch ken ik veel coaches die het nog steeds druk hebben. En deze coaches hebben gemeen dat ze werken aan hun eigen ontwikkeling, zelf in beweging zijn. Dat kan op vele wijzen. Door een boek of een artikel te schrijven, (promotie) onderzoek te doen, zelf een coach in te schakelen, te lezen, een logboek bij te houden, intervisie of supervisie te nemen, een programma te volgen, kortom door alles te doen wat je cliënten aanraadt om 'fris en fruitig' in het vak te blijven. Het effectiefst is volgens mij het reflecteren met collega's. Om te voorkomen dat je als zzp'er een

Zelfstandige Zonder Professionaliteit

wordt, is het investeren in en onderhouden van een collegiaal netwerk wat mij betreft een verplicht nummer voor coaches. Mensen om je heen met een vergelijkbare ervaring die voor je klaar staan als je een acuut vraagstuk hebt. Omdat je er ook voor hen bent als dat nodig is. Het coachen van individuen en zeker van (directie)teams is gelaagd, spannend en psychodynamisch complex werk dat veel vraagt van je vermogen om rustig te blijven, te reflecteren en creatief te interveniëren. Collega's kunnen je helpen als cliënten hun spanning en agressie op jou projecteren, want zelfs de meest ervaren coaches kunnen onzeker worden als deze cliënten hun eigen patronen weten te raken. Erik van der Loo schreef hier een mooi hoofdstuk over in het boek *Tricky Coaching, difficult cases in leadership coaching*. De mensen met wie hij werkte, waren in zijn beleving 'close to a kill', wat uiteraard nogal intimiderend is en veel vraagt van je vermogen om te verdragen. Sommige cliënten, vooral aan de top, zijn overigens buitengewoon goed in intimiderend gedrag, omdat dit deel uitmaakt van hun eigen overlevingsstrategie. Ik heb daar zelf de afgelopen tijd weer van alles in meegemaakt. En dan zijn er drie ervaren mensen om mij heen die ik dag en nacht kan bellen. Tegen wie ik compleet open ben over mijn eigen gevoelens en twijfels. Waardoor ik uit patronen kan stappen, er naar kan kijken en vanuit de positie van observant kan interveniëren. Waardoor ik kan ontwikkelen als coach en staande kan blijven in een mooi en spannend vak. Daar kan geen opleiding tegenop! ●

Prof. dr. Yvonne Burger is programmaleider van de postgraduate opleiding executive coaching van de VU. Zij werkt als zelfstandig adviseur en executive coach en is geassocieerd partner van Twynstra Gudde.

Reageren: www.yvonneburger.nl